

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/101/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516010506
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7516010506.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Anny Kohutovej a JUDr. Evžena Kelija, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. januára 2018, v trestnej veci Bc. H. J., obžalovaného pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 11.10.2017 sp.zn. 5T/120/2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného Bc. H. J..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 11.10.2017 sp.zn. 5T/120/2016 bol obžalovaný Bc. H. J. uznaný vinným prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

ako príslušník policajného zboru, v čase skutku služobne zaradený na Obvodnom oddelení PZ Bidovce Okresného riaditeľstva PZ Košice okolie, dňa 28. februára 2014 v čase medzi 22:00 hod. až 24:00 hod. v Košických Oľšanoch v okrese Košice - okolie za križovatkou ciest v smere z Rozhanoviec do Košíc počas výkonu služby ako člen policajnej hliadky vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, s úmyslom zadovážiť sebe neoprávnený prospech takým svojim konaním, že pri prejednaní priestupku vodiča osobného motorového vozidla H. J. z Rozhanoviec, ktorý bol policajnou hliadkou zastavený za nerešpektovanie dopravného značenia P-2 „Stoj, daj prednosť v jazde“ mu uložil pokutu vo výške 150,- €, ktorú priestupca na mieste v hotovosti zaplatil, následne obvinený príslušník PZ na mieste vypísal blok na pokutu zaplatenú na mieste evid. č. bloku E 00008379, pričom ale uvedený blok bol dňa 27. 11. 2013 príslušníkom PZ, ktorý ho mal pridelený, nahlásený nadriadenému ako znehodnotený a zničený, kde na základe tohto hlásenia bol uvedený blok evid. č. E 00008379 v Knihe cennosti ev. č. 51/2010 dňa 11. 12. 2013 odpísaný ako znehodnotený a následne po zaplatení pokuty H. J. si obvinený príslušník takto získanú finančnú hotovosť v sume 150,- € neoprávnene ponechal pre vlastnú potrebu, pričom priestupok H. J. nezaevidoval v informačných systémoch MV SR, čím konal v rozpore s čl. 8 ods. 1, 5 Nariadenia Prezidenta PZ č. 7/2002 o objasňovaní priestupkov a prejedávaní priestupkov v Policajnom zbore, v znení neskorších noviel a v rozpore s § 139 ods. 4/ zák. NR SR č. 8/2009 o cestnej premávke a svojím konaním porušil ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a/ Zákona č. 73/ 1998 Z. z., v znení neskorších predpisov o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície SR.

Bol mu za to uložený podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, 3, 8 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona mu súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaný je povinný zaplatiť poškodenému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, škodu v sume 150,- (stopäťdesiat) eur.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný Bc. H. J., a to ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktoré aj písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania uvádza, že je zrejmé, že od samého začiatku trestného stíhania sa rozhodol pre pasívnu formu obrany a odmietol k veci vypovedať, avšak rozhodne a zásadne odmietal akékoľvek úvahy o jeho vine. Vyplýva to napr. zo zápisnice o výsluchu v procesnom postavení svedka, ale aj zo skutočností, že podal aj voči uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ale aj z faktu, že aj v zápisniciach o jeho výsluchu zakaždým trval na tom, aby bola uvedená poznámka, že sa žiadneho trestného činu nedopustil. V konečnom dôsledku aj na hlavnom pojednávaní, po vykonaní jednotlivých dôkazov, sa rozhodol vypovedať, kedy vo svojej záverečnej reči podrobne popísal skutkové okolnosti, ktoré mu boli známe a z ktorých vyplýva, ako sa odohral skutkový dej. Nazdáva sa, že z týchto vyjadrení je dostatočne zrejmé, že prinajmenšom nebolo preukázané, že by sa bol dopustil trestného činu kladeného mi za vinu.

Súd však bol iného názoru a rozhodol o jeho vine, pričom záver o nej oprel predovšetkým o výpoveď svedka M. J. a A.. L. X..

Myslí si, že súd tieto dôkazy precenil a z týchto nevyplýva, a už vôbec nie bez akýchkoľvek pochybností, že by bol konal tak, ako mu kladie obžaloba za vinu. V prvom rade je nutné zvýrazniť, že z výpovede svedka J. nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by bolo možné hodnotiť ako usvedčujúce z jeho pohľadu. Svedok sa pre odstup času nepamätal presne na kritickú udalosť, nevedel sa k nej detailne vyjadriť, nevedel spočiatku uviesť ani deň, kedy ku skutku malo dôjsť (i keď je pravda, že následne upresnil skutok časom jeho spáchania na základe toho, kedy mal byť študentský ples v Košiciach), nevedel popísať ani osobu policajta ktorý s ním jednal a pod. Na základe týchto skutočností je namieste prinajmenšom pochybovať o objektivite takejto výpovede, a to zvlášť za situácie, kedy z tvrdení svedka vyplývajú aj také informácie, ktoré zjavne nemôžu byť pravdivé. Je totiž zrejmé, že nikto nemôže mať „snahu“ zistiť si „len tak“, či má (a ak áno, aký) záznam v evidenčnej karte vodiča (v ďalšom aj ako EKV), môže sa tak udiť len na základe tzv. žiadosti o výpis z EKV, ktorá je spolplatňovaná i správnym poplatkom (aktuálne 2 € za každú jej stranu).

Svedok nepreukázal, ba čo viac, ani len netvrdil, že by bol tak postupoval (že by bol požiadal o výpis z evidenčnej karty vodiča). Naopak, v prípravnom konaní potvrdil, že mu s tým pomohol známy (z kontextu tejto výpovede sa javí, že sa tak stalo zrejme „načierno“). Nasvedčuje to v čítaní záveru, ktorý už skôr uviedol, a síce že za vecou je práve p. Z., kamarát M. J. (dokonca sú aj z tej istej dediny!), ktorý menovanému zrejme odovzdal pokutový blok, ktorý X. po jeho vyplnení omylom odovzdal sám. Predpokladá, že p. J. potom p. X., s ktorým má značne narušené medziľudské vzťahy, inštruoval, ako má postupovať a zinscenoval celú túto poľutovaniahodnú vec.

Situácia je obdobná aj v prípade p. Z. X.. Už viackrát avizoval tak, ako je tomu aj v tomto podaní, že ide o človeka, s ktorým nemá dobré vzťahy a ktorý má záujem škodiť mu. Naše vzťahy sa ešte viac zhoršili, keď mu odovzdal pokutový blok, za ktorý on bol disciplinárne postihnutý. Opakovane zvýrazňuje, že mu vtedy aj vynadal, a to aj v prítomnosti svedkov. Potom, čo už bol takto potrestaný a pokutový blok sa „odpísal“, už mu na nič nebol dobrý a vymyslel takmer dokonalý spôsob, ako mu znepríjemniť život, a to za pomoci p. J. tak, ako je to uvedené v podanej obžalobe. Súd pri hodnotení tohto dôkazu, t.j. výpovede L. X. nevenoval žiadnu pozornosť otázke, že sa jedná o svedka, hodnovernosť výpovede ktorého je značne naštrbená aj tým, že v konaní bolo nesporne preukázané, že on ohľadne pokutových blokov už klamal aj svojmu zamestnávateľovi a k tomu sa dokonca aj priznal.

Opätovne zvýrazňuje, že súd môže uznať páchatel'a vinným o. i. len vtedy, ak je zákonným spôsobom preukázané, že sa stal skutok, tento je trestným činom a je nesporne preukázané, že sa ho dopustil obžalovaný. V danom prípade tomu tak nebolo. Nebolo tomu tak nielen preto, lebo sa žiadneho trestného činu nedopustil, ale ani preto, lebo celé vyšetrovanie viedol orgán, ktorý nie je možné považovať za orgán v medziach zákona. Túto námietku síce vzniesol obhajca (viď záverečnú reč ním prednesenú), ale s touto sa súd nielen nijako nevysporiadal, ale ani len nijako na ňu nereagoval.

Je pritom potrebné podčiarknuť, že základným kritériom na posúdenie otázky zákonnosti postupu orgánov inšpekčnej služby MV SR je posúdenie, či samotné tieto orgány boli a sú vytvorené v medziach zákona a či takto fungujú, pretože v prípade zápornej odpovede ani úkony nimi vykonané nemôžu byť zákonné (viď v tomto smere i tzv. teóriu plodov z otráveného stromu). Z uvedeného dôvodu si dovoľí na tomto mieste uviesť stručnú úvahu nad zákonnosťou orgánov inšpekčnej služby MV SR. V zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore súčasťou policajného zboru je služba kriminálnej, finančnej, poriadkovej, dopravnej, železničnej polície, ochrany objektov, hraničnej a cudzineckej polície, osobitného určenia, ochrany určených osôb, inšpekčnej služby a kriminalistický a expertízny ústav. Z organizačnej štruktúry policajného zboru vyplýva, že sa tento skladá z prezídia policajného zboru, vnútorného odboru kancelárie prezidenta policajného zboru, oddelenia konzultantov a organizácie, ale i to, že inšpekčná služba v ňom nie je začlenená. Je teda evidentné, že zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v § 4 ods. 1 predpokladá v rámci organizácie policajného zboru existenciu inšpekčnej služby, policajný zbor takúto službu nevytvoril a nemá ju dodnes zriadenú, keďže táto bola presunutá na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Navyše z prvej vety ods. 2 § 4 zákona o policajnom zbore výslovne a nepochybne vyplýva, že služby policajného zboru pôsobia v rámci útvarov policajného zboru. Preto vykonanie úkonov trestného konania, ba čo viac, celého trestného konania nie zákonom predpokladanou Inšpekčnou službou Policajného zboru tak, ako to vyplýva zo zákona, ale Sekciou kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky tak, ako vyzerá jeho organizačná štruktúra, nie je, nemôže byť v medziach zákona.

Na základe uvedeného je možné uzavrieť, že v posudzovanej veci nekonala zákonom predpokladaná zložka polície, a to služba inšpekčná, ale konala Sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR a teda nie zložka policajného zboru, t. j. nie orgán, ktorého legitimita by vyplývala zo zákona. Nič na tomto názore nemení ani stanovisko Trestného kolégia NS SR. Navyše pre úplnosť a na zvýraznenie správnosti tejto námietky by som rád odcitoval charakteristiku a postavenie Inšpekčnej služby MV SR, a to podľa webovej stránky samotného MV SR, podľa ktorej:

Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je samostatný útvar Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, výlučne podriadený Ministrovi vnútra Slovenskej republiky, nezávislý od riadenia a štruktúr polície, ktorý plní úlohy na úseku kontroly a inšpekčnej služby.

Z uvedeného dôvodu konania vykonané týmto orgánom sú nezákonné a v žiadnom prípade nemôžu byť považované za súladné so zákonom.

Navyše podľa § 10 ods. 8 TP policajtom sa na účely tohto zákona rozumie

- a) vyšetrovateľ policajného zboru,
- b) vyšetrovateľ finančnej správy, ak ide o trestné činy spáchané v súvislosti s porušením colných predpisov alebo daňových predpisov v oblasti dane z pridanej hodnoty pri dovoze a spotrebných daní,
- c) poverený príslušník policajného zboru,
- d) poverený príslušník vojenskej polície v konaní o trestných činoch príslušníkov ozbrojených síl,
- e) poverený príslušník zboru väzenskej a justičnej stráže v konaní o trestných činoch príslušníkov zboru väzenskej a justičnej stráže a v objektoch zboru väzenskej a justičnej stráže aj jeho zamestnancov a o trestných činoch osôb vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe,
- f) poverený pracovník finančnej správy, ak ide o trestné činy spáchané v súvislosti s porušením colných predpisov alebo daňových predpisov v oblasti dane z pridanej hodnoty pri dovoze a spotrebných daní,
- g) veliteľ námornej lode v konaní o trestných činoch spáchaných na tejto lodi.

Ak teda v uvedenej veci konal vyšetrovateľ, ktorý nie je vyšetrovateľom orgánu vyššie uvedeného, nekonal orgán na to príslušný v zmysle zákona, pretože -ako to už aj z vyššie uvedeného vyplýva- v tejto veci činná inšpekcia nie je a ani nebola súčasťou policajného zboru, ergo ani svoju činnosť nevykonávala v rámci PZ. Je totiž zrejmé, že policajtom sa na účely Trestného poriadku rozumie vyšetrovateľ policajného zboru (viď aj vyššie), o ostatných procesných policajtoch by bolo nadbytočné sa zmieňovať. Je evidentné, že má ísť o vyšetrovateľa policajného zboru, nie o policajta, ktorý vykonáva činnosť v rámci odboru Ministerstva vnútra SR, kam bol z policajného zboru pridelený na výkon činnosti. Vyšetrovateľ policajného zboru môže vykonávať svoju činnosť len v rámci policajného zboru a nie v rámci ministerstva (ministerstvá predsa nedisponujú zákonnými kompetenciami na zriaďovanie vyšetrovacích orgánov, ktoré by bolo možné považovať za orgány činné v trestnom konaní v zmysle Trestného poriadku). To vyplýva z už uvedeného, teda z toho, že minister nemá zákonné oprávnenie na zriaďovanie

vyšetrovacích orgánov stojacich mimo policajný zbor. Minister teda nemôže vyňať časť vyšetrovateľov z policajného zboru a organizačne ich zaradiť na ministerstvo. Alebo povedané inak, urobiť tak môže, avšak počas ich pôsobnosti na ministerstve nemôžu realizovať kompetencie vyšetrovateľa policajného zboru.

Avšak odhliadnuc od týchto námietok opätovne poukazuje na status quo sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, tentokrát však hlavne na jeho oprávnenia. Podľa teórie práva „Právomoc je súhrn oprávnení a povinností, ktoré zákon priznáva danému poverenému orgánu na výkon jeho činnosti.“. Zákon síce, ako to už aj z vyššie uvedeného vyplýva, SKaIS nepriznáva žiadne oprávnenia (ani povinnosti), pretože s existenciou takéhoto orgánu vôbec ani len nepočíta.

Tolko k otázke ne/zákonnosti orgánu, ktorý vykonal v tejto veci vyšetrovanie a ktorým bol obvinený z trestného činu.

V ďalšom sa vyjadril i k ďalšiemu dôkazu, ktorý ma má podľa názoru súdu usvedčovať z trestnej činnosti. Za takýto dôkaz považuje súd predovšetkým ZP z odboru písomznanectva. Okrem toho, že ide o dôkaz, ktorý bol vykonaný ešte pred vznesením obvinenia, je potrebné podotknúť, že jeho závery ho neusvedčujú zo žiadneho trestného činu, práve naopak, preukazujú jeho obranu, a síce že pokutový blok vypísal. Stalo sa tak omylom, pričom ani zo ZP nevyplýva opak. Iný záver nevyplýva ani zo samotného pokutového bloku. Výpoveď svedka J., ktorá ma mimochodom ani neusvedčuje z trestnej činnosti, nebola objektivizovaná ani výpoveďou svedka O., ktorý v kritickom čase bol nielen s ním v hliadke, ale dokonca mu velil. Je zrejme, že policajti hliadkujú stále najmenej dvaja, práve (aj) pre takéto prípady, o tom už ani nehovoriac, že hliadka nič nemôže vykonať bez vedomia a súhlasu jej veliteľa.

Inak povedané, ak by bol uložil blokovú pokutu vodičovi J. tak, ako sa mu to kladie za vinu, o tom by musel mať vedomosť aj svedok O. ako veliteľ hliadky. O tom, že sa p. J. žiadna bloková pokuta neuložila, svedčia aj záznamy v policajných evidenciách. Z jeho EKV totiž nevyplýva že by mu bola bývala uložená v kritická deň pokuta. Znovu pripomína, že jeho vec bola vybavená napomenutím, ktorá sankcia sa do policajných evidencií nemala zaevidovať. Súd mylne vyhodnotil dôkaz, a to výpis z Ústrednej evidencie priestupkov stým, že do tejto nebola J. zaevidovaná uložená bloková pokuta, pretože z tohto dôkazu vyplýva to, čo vyššie uvádza, a síce že mu nebola uložená žiadna bloková pokuta. Ak sám bol inej mienky, mal v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť tie úvahy, na základe ktorých dospel k inému názoru, než aký prezentuje on.

Je nepochybné, že vina ktoréhokolvek obžalovaného klienta má byť ustálená len vtedy, ak zákonné, objektívne, hodnoverné a do seba zapadajúce dôkazy vytvoria nie len neporušenú, logicky ucelenú reťaz o tom, ako sa odohral skutkový dej, ale zároveň táto reťaz musí vylúčiť aj akýkoľvek iný spôsob možného spáchania skutku, ktorý sa obžalovanému zaslúva. Tvrdím, že tomu tak v danom prípade nie je a existuje viacero možností, ako mohol byť skutok spáchaný, ak sa vôbec stal (najpravdepodobnejšie tak, ako to vyššie uvádza). Navyše je potrebné poukázať aj na zásadu in dubio pro reo, v zmysle ktorej každú pochybnosť je nutné vyhodnotiť v prospech obžalovaného.

Okrem toho z opatrnosti namieta aj pre prípad iného právneho názoru, že uložený mu trest, najmä jeho druh je neprimerane prísny. Aj keď sa mu uložil TOS na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorého výkon sa mi podmienene odložil, je treba poukázať na to, že túto skutočnosť fakticky potvrdil aj samotný súd, keď vydaným trestným rozkazom mu uložil „len“ peňažný trest. I keď je zrejme, že súd nie je viazaný týmto trestným rozkazom, je treba podčiarknuť, že odo dňa jeho vydania neboli produkované žiadne také dôkazy, ktoré by vyznievali v jeho neprospech, resp. ktoré by indikovali uloženie mu prísnejšieho trestu. Súd v tomto smere svoje rozhodnutie neodôvodnil, ba čo viac výrok o vine de facto nijako neodôvodnil až na nejaké formálne informácie všeobecného charakteru. Nazdáva sa, že každý obžalovaný, teda aj on má právo vedieť, prečo sa mu uložil prísnejší trest, než aký sa mi uložil skôr za ten istý skutok, tým istým senátom, za úplne totožných skutkových okolností. Za tohto stavu sa mu javí, že uloženie prísnejšieho trestu proti trestu uloženému mu trestným rozkazom je určitou „sankciou“ za to, že „si dovoľil podať odpor“ proti trestnému rozkazu a súd musel vykonať dokazovanie na hlavnom pojednávaní. Hoci rozhodne tvrdím, že súd ma nemal uznať vinným, ale už keď sa rozhodol inak, mal zohľadniť aj to, že sankcia, ktorá podľa obžaloby mala byť uložená sv. J., bola by dôvodná, pretože tento sa priestupku bez pochyb dopustil (a podľa jeho názoru zrejme sa rozhodol spolupracovať

so svedkom Z. X. pri zdiskreditovaní jeho osoby aj preto, aby sa takto vyhol zodpovednosti za priestupok ním spáchaný).

\

Okrem toho súd ohľadne nároku na náhradu škody nevykonal v podstate absolútne žiadne dokazovanie, vôbec neskúmal, či subjekt, ktorému priznal právo na náhradu škody v adhéznom konaní naozaj spĺňa zákonné podmienky k tomu, aby mu mohlo byť priznané postavenie poškodeného. Podľa § 46/1 TP o. i. vyplýva, že „Poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.“ SR zastúpenej MV SR však žiadna škoda nebola spôsobená, tobôž nie konaním jemu pripisovaným. Aj keby bola pravda, že p. J. uhradil 150,- €, to by nebola škoda pre SR, ale pre samotného p. J.. Pokiaľ by bola vznikla škoda tým, že Z. X. by bol musel zaplatiť za pokutový blok, škoda by bola vznikla jemu. Z vykonaného dokazovania však žiadne takéto okolnosti nevyplývajú. Navyiac v danom prípade nešlo o pokutový blok s vopred určenou nominálnou hodnotou, ale o taký typ, do ktorej sa nominálna hodnota vpisuje dodatočne orgánom, ktorý blokujú pokutu ukladá. Je teda evidentné, že samotný blok, aj keď ide o cenný papier, nemá vopred určenú hodnotu, pokiaľ nie je vyplnený správnym a zákonným spôsobom, môže mať hodnotu len obyčajného papiera, pretože ide o nulitný akt správneho orgánu. Súd výrok o náhrade škody odôvodnil veľmi šalamúnsky tým, že priznal právo na náhradu škody preto, lebo si právo naž zástupca poškodenej strany uplatnil a súd to považoval za dôvodné. Nič viac, nič menej. Žiadne konkrétosti, žiadne úvahy, žiadne odvolanie sa na dôkazy či citácia právnych noriem, z ktorých súd vychádzal. Takéto odôvodnenie rozsudku, hoci aj jeho výroku o náhrade škody), považuje za zjavné porušenie práva nielen na obhajobu v medziach TP, ale aj za porušenie práva na spravodlivý súdny proces (tzv. fair process), ktoré sa prieči nielen súdnej praxi US SR, ale aj ESĽP.

Taktiež namieta, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie ani z toho uhla pohľadu, prečo neakceptoval jeho ďalšie dôkazné návrhy, napr. (dokonca opakovaný) návrh smerujúci k vyžiadaniu a pripojeniu administratívneho spisu OR PZ Košice - okolie týkajúceho sa uloženia disciplinárneho trestu Z. X. v súvislosti so stratou predmetného pokutového bloku (viď napr. podanie zo dňa 9. 2. 2017). Nepochybuje o tom, že súd takto mohol postupovať a nemusel tento dôkaz vykonať, pokiaľ ho nepovažoval za dôležité z hľadiska svojho rozhodnutia, mal však uviesť vo svojom rozhodnutí, prečo dospel k takémuto presvedčeniu.

Súd v napadnutom rozhodnutí vôbec nijako sa nevysporiadal ani s jeho obranou (znovu zvyrazňuje, táto bola zrejماً, hoci odmietol vypovedať, na základe jeho prednesov, minimálne však zo záverečnej reči, ktorú predniesol tesne pred vyhlásením samotného rozsudku.

Rovnako namieta, že súd pri rozhodovaní o vine prehliadol, že svedkovia O., F. a K., hoci priamo nepotvrdili jeho obranu v tom, že sporný pokutový blok odovzdal Z. X. (nevie, či sa na to naozaj nepamätali alebo im bolo nepríjemné povedať pravdu do očí svojmu bývalému kolegovi a kamarátovi), každopádne to nevyhlásili a pripustili to. Myslí si, že už aj táto skutočnosť mala postačovať na to, a by súd v zmysle už citovanej zásady in dubio pro reo prijal iný záver, než aký vyplýva z napadnutého rozsudku. Ak súd túto otázku videl inak, aj to mal uviesť vo svojom rozsudku aj s patričným odôvodnením, prečo tomu tak bolo.

Podľa § 168/1 TP „Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.“

Podľa jeho rozhodného presvedčenia napadnutý rozsudok vzhľadom najmä na vyššie uvedené námietky tieto atribúty v žiadnom prípade nesplňa.

Z týchto dôvodov navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť postupom podľa § 321/1 a, b, c, e, f) TP a rozhodnúť o oslobodení spod obžaloby OP v celom rozsahu v zmysle § 322/3 TP; alternatívne navrhuje po zrušení napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie postupom podľa § 322/1 TP.

Na podklade takto podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil nasledovné.

Napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr.por. vykonal okresný súd všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, vrátane obhajobných tvrdení obžalovaného.

Okresný súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením 2 ods. 12 Tr.por. jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, ako aj v súhrne logickým a predpísaným spôsobom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 Tr.por. dostatočne vyložil, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a dôsledne sa zaoberal aj obhajobou obžalovaného Bc. H. J..

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Okresný súd správne vychádzal z vykonaného dokazovania, a to z výpovede obžalovaného H. J., svedkov A. Z. X., H. O., E. F., Z. K., Úradného záznamu MV SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 5.12.2014, evidenčnej karty vodiča J., ako aj ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

V súvislosti s námietkou obžalovaného Bc. H. J. v tom smere, že poškodeným subjektom v danom prípade nemôže byť MV SR, ale poškodeným subjektom je p. H. J., krajský súd udáva, že škoda vznikla pri plnení povolania, teda pri plnení služobných povinností a za túto škodu teda zodpovedá štát - MV SR.

Pokiaľ ide o obranu obžalovaného Bc. H. J. krajský súd uvádza, že túto považuje vzhľadom na vykonané dokazovanie, v zmysle ktorého bol obžalovaný usvedčený zo žalovaných skutkov vyššie uvedenými dôkazmi, za vyvrátenú.

Za danej dôkaznej situácie sa preto krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu, ak obhajobe obžalovaného neuveril, keďže vykonanými dôkazmi bola jeho vina preukázaná.

Prvostupňový súd v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku ohraničil a konkretizoval trestný skutok, ktorý je vyjadrením zisteného skutkového stavu.

V súlade so zákonom tento skutkový stav okresný súd aj správne posúdil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Rovnako aj pri rozhodovaní o treste obžalovaného okresný súd správne prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré mali vplyv na určenie jeho druhu a výmery. Trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov v zmysle § 49 ods. 1 písm. a), a § 50 ods. 1 Tr. zák. aj podľa krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným kritériám pre ukladanie trestu uvedeným v § 31 ods. 1 Tr.zák. a § 34 ods.4 Tr.zák.

Obdobne aj krajský súd hodnotiac osobu obžalovaného dospel k záveru, že účel trestu sledovaný zákonom bude u neho splnený iba takým druhom a výmerou trestu, aký mu bol uložený súdom prvého stupňa, a to tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Uloženie trestu okresný súd aj vecne a zákonne odôvodnil.

Nezistiac žiadne pochybenie okresného súdu si krajský súd závery vyjadrené v napadnutom rozsudku osvojil v celom rozsahu, v podrobnostiach na ne poukazuje, a preto odvolanie obžalovaného Bc. H.o ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný